

dødsensstille i den gamle Stue, hvor det røde Lys spejlede sig vemodigt i Bedstefaderens tunge Mahognimøbler.

Tilslidst sagde Fru Bertha: »Jeg havde engang tre Børn. Nu har jeg kun een tilbage, Jytte! Hvor Helge fandt sit sidste Hvilested, veed ingen af os. Men Ebbe ligger med Skam i sin Grav.«

Jytte vendte sig forfærdet.

»Mor dog!«

»Ja, der skal ikke stikkes noget under Stolen. Men ogsaa det skal du vide, at mest anklager jeg mig selv, fordi jeg har været en svag og daarlig Mor for dig og dine Brødre. Jeg angrer nu, at jeg ikke tvang dig til at gifte dig med Torben Dihmer, da jeg saae, at du ikke selv havde nogen Vilje. Ja, du ser paa mig; men jeg mener, hvad jeg siger. I ramteste Alvor mener jeg det. Jeg skulde dengang have taget Ansvar paa mig; men jeg var for fejj. Nu faar jeg min Straf.«

Hun rejste sig med Besvær og gik ud. Jytte stirrede tungt efter hende.

Et Par Timer senere, da hun blev kaldt ind til Middagen, bragte Pigen hende den Besked fra Moderen, at hun var gaaet tilsengs og ikke ønskede at forstyrres. For første Gang i mange Aar spiste Jytte alene.
